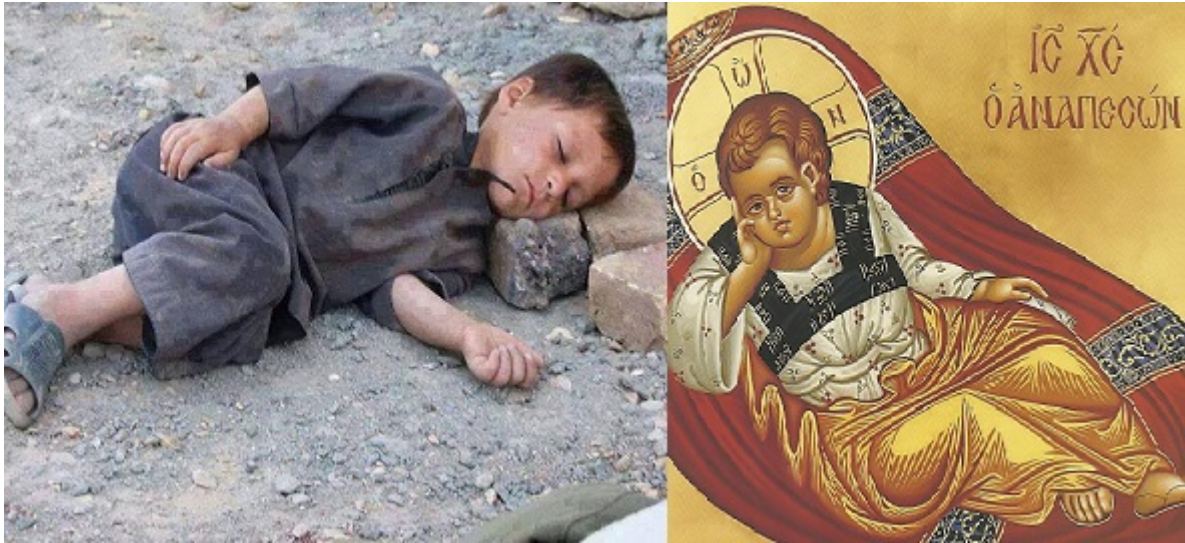

Γιατί σε μένα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτη Μεσογαίας Νικολάου

Γιατί σε μένα, Θεέ μου; Ηχεί στα αυτιά μου αυτό το ερώτημα και αντηχεί βαθιά στην καρδιά μου. Είναι το ερώτημα κάθε γονιού που το παιδί του πάσχει ή κάθε ανθρώπου που έχει χτυπηθεί από ανίατη ασθένεια. Πως είναι δυνατόν αυτό το ερώτημα να μεταμορφωθεί σε ομιλία, συμβουλή, γνώμη ή απάντηση;... Ευλογημένα «γιατί»! τα καθαγίασε ο ίδιος ο Χριστός στο σταυρό: «Θεέ μου, Θεέ μου, ινάτι με εγκατέλειπες;» Θεέ μου, γιατί μου το έκανες αυτό; Τι σου έκανα; Δεν είμαι ο Υιός σου; Το ίδιο ακριβώς ερώτημα με το δικό μου και έμεινε και αυτό αναπάντητο. Έμεινε στα φαινόμενα. Τα γεγονότα όμως φανέρωσαν την απάντηση...

Το ερώτημα αυτό το απευθύνουμε στο Θεό, το λέμε στον εαυτό μας, το επαναλαμβάνουμε στους ανθρώπους που νιώθουμε ότι ιδιαίτερα μας αγαπούν.

Το λέμε κυρίως για να εκφράσουμε το μέσα μας, το λέμε όμως και προσδοκώντας το χάδι μιας απάντησης. Ποιος όμως μπορεί να δώσει μια απάντηση; Ακόμη κι αν την ξέρει, ποιος μπορεί να μας την πει;

Το μεγάλο λάθος είναι να περιμένουμε την απάντηση απ' έξω μας, από τους άλλους. Ποιος σοφός; Ποιος φωτισμένος; Ποιος φιλόσοφος; Ποιος ασφαλισμένος στην ορθότητα των επιχειρημάτων του ιερέας γνωρίζει την απάντηση των τόσο προσωπικών μας «γιατί»; Η απάντηση μπορεί να ανιχνευθεί μόνο μέσα μας. Όχι στις ανάλογες δήθεν περιπτώσεις, ούτε σε βαρύγδουπα βιβλία, ούτε σε συνταγές παρηγοριάς και σοφίας. Η απάντηση δεν υπάρχει κάπου, δεν την ξέρει κάποιος. Η

απάντηση γεννιέται μέσα μας. Η δική μας απάντηση είναι το δώρο του Θεού.

Τελικά αυτά τα «γιατί» δεν έχουν τις απαντήσεις που η φτώχεια και η αδυναμία μας περιμένει. Στη λογική αυτή συνήθως παραμένουν αναπάντητα. Γι' αυτό και ο Χριστός για το θάνατο δεν είπε παρά ελάχιστα. Απλά ο ίδιος τον επέλεξε και πόνεσε όσο κανένας άλλος. Και όταν αναστήθηκε, το στόμα Του έβγαλε περισσότερο πνοή και λιγότερα λόγια. Δεν είπε τίποτε για ζωή και θάνατο – μόνο προφήτευσε το μαρτύριο του Πέτρου. Ο πόνος δεν απαντιέται με επιχειρήματα. Ούτε η αδικία και ο θάνατος αντιμετωπίζεται με τη λογική. Τα προβλήματα αυτά λύνονται με το εμφύσημα και την πνοή που μόνο ο Θεός δίνει. Λύνονται με το Άγιο Πνεύμα. Ξεπερνιούνται με την ταπεινή αποδοχή του θελήματος του Θεού, που είναι τόσο αληθινό αλλά συνήθως και τόσο ακατανόητο.

Στο διάβα της, η δοκιμασία συνοδεύεται από το σφυροκόπημα των αναπάντητων ερωτημάτων. Κι εμείς γαντζωμένοι στα «μήπως», στα «γιατί», στα «αν», συντηρούμε τις ελπίδες και αντέχουμε την επιβίωση σε αυτό τον κόσμο, προσδοκώντας κάτι σίγουρο ή κάτι σταθερό. Αυτό όμως συνήθως δεν εντοπίζεται στην προτεινόμενη από μας λύση, αλλά επικεντρώνεται στην απροσδόκητη, υπέρλογη θεϊκή παρηγοριά. Κάθε προσπάθεια αντικατάστασης της με ανθρώπινα υποκατάστατα αδικεί εμάς του ίδιους. Κάθε περιορισμός στην ασφυκτική θηλιά των ορθολογιστικών απαντήσεων μας παγιδεύει βαθύτερα στο δράμα μας. Στο διάλογο με τον πόνο, την αδικία και το θάνατο είμαστε υποχρεωμένοι να βγούμε από τα ανθρώπινα μέτρα. Αυτή είναι όχι μόνο η έξοδος από τη δοκιμασία αλλά και η ευεργεσία της.

Πηγή: isagiastriados.com